

FUNERAL SERVICE

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ

St Andrew's Orthodox Press
SYDNEY
2011

First published 2011 by
Greek Orthodox Archdiocese of Australia
242 Cleveland Street
Redfern, NSW 2016

Copyright © 2011 Greek Orthodox Archdiocese of Australia

This work is subject to copyright. Apart from any use permitted under the Copyright Act 1968, no part may in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise) be reproduced, stored in a retrieval system of transmitted without prior written permission from the publisher. Enquiries should be addressed to the publisher.

National Library of Australia
Cataloguing-in-Publication Data

Title: Funeral Service.

ISBN 9780977597468 (hbk.)

Subjects: Funeral rites and ceremonies.
Orthodox Eastern Church -- Customs and practices.
Orthodox Eastern Church -- Liturgy.

Dewey Number: 265.85

Typeset in 12 point Garamond and 11 point SymbolGreekTU
(Linguist's Software). Icon drawing by Leonidas Ioannou.

CONTENTS

Funeral Service	1
In the Home	5
In the Church	19
At the Grave	79
For Priests	81
 Funeral Service in Renewal Week	89
In the Home	91
In the Church	99
At the Grave	125
 Funeral Service for Children	127
In the Home	127
In the Church	141
At the Grave	171
In Renewal Week	173
For an Unbaptised Child	175
 Funeral of a Non-Orthodox Christian	179

A decorative border made of small red diamonds surrounds the entire page content.

FUNERAL SERVICE

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ἥτοι ΕΙΣ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΥΣ

Ἰστέον ὅτι ἡ κατωτέρω τάξις τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας ψάλλεται εἰς ἅπαντας τοὺς κεκοιμημένους, βασιλεῖς τε καὶ πατριάρχας, καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ ἱερεῖς, εἰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, μικροὺς τε καὶ μεγάλους, πλὴν τῶν νηπίων, ὧν ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία καταχωρίζεται ἐν σελίδι 126.

Τελευτήσαντός τινος τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων, εὐθὺς προσκαλεῖται παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ὁ ἱερὸς κληρὸς. Ἐλθόντες δὲ εἰς τὸν οἶκον ἐν ᾧ τὸ λείψανον κεῖται, οἱ μὲν ἱερεῖς βάλλουσιν ἐπιτραχήλιον καὶ φελώνιον λευκόν, οἱ δὲ διάκονοι ἐνδύονται στιχάριον καὶ ὀράριον, κρατοῦντες θυμιατά. Τότε εἰς ἱερεὺς μετὰ διακόνου εἰσέρχονται ὅπου ὁ νεκρὸς κεῖται.

Ἐν τῷ Οἴκῳ

Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (*γ'*)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἱερεύς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Τροπάρια

ᾠχος δ΄

Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου *(τῆς δούλης)* σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον, φυλάττων αὐτὴν εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν τὴν παρὰ σοί, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταβάς εἰς Ἄδην, καὶ τὰς ὀδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων· αὐτὸς καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἄχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν ἀφράστως κυήσασα, πρέσβευε τοῦ ἐλεθῆναι τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου.

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἁθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ διάβολον καταργήσας, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*) ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως,

ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἁμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ (*αὐτῆς*) πραχθὲν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος ἐκτὸς ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

Ἱερεύς· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Διάκονος· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ') Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ἱερεὺς· Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ· τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ (τῆς) ἐξ ἡμῶν μεταστάντος (μεταστάσης) δούλου (δούλης) αὐτοῦ (τοῦδε ἢ τῆσδε) ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ Δικαίων συναριθμήσαι, ἡμᾶς δὲ ἐλεήσει, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν. (γ')

(Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστος καὶ ἀείμνηστος ἀδελφὴ ἡμῶν.)

Αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία αὐτοῦ (αὐτῆς) ἡ μνήμη. (γ')

Ἱερεὺς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον
ἡμᾶς.

Λαός· Ἀμήν.

*Καὶ εἰ μὲν ἔτοιμά ἐστιν ἅπαντα τὰ τοῦ ἐξοδίου,
εὐλογεῖ αὐτίς ὁ ἱερεὺς, καὶ ἀρχόμεθα ψάλλειν,
μετὰ φόβου καὶ πάσης κατανύξεως καθ' ὁδὸν τό·*

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος,
ἐλέησον ἡμᾶς.

*Ὅταν δὲ ἔλθωμεν εἰς τὸν Ναόν, ἀποτίθεται τὸ
λείψανον ἐν τῷ μέσῳ.*

Ἐν τῷ Ναῷ

Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς οἱ Χοροὶ ἄρχονται ψάλλοντες ἐναλλάξ ἐκ τοῦ ριη' (118) Ψαλμοῦ.

ΣΤΑΣΙΣ Α΄

Ἦχος πλ. β΄

Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Ἀλληλούϊα. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδασόν με τὰ δικαιώματά σου. Ἀλληλούϊα.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούϊα.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούϊα.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούϊα.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλούϊα.

Μέτοχος ἐγὼ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε,
καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου. Ἀλλη-
λούϊα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα.

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα
ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέ-
ησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε,
ἐλέησον.

Διάκονος· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς
ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμη-
μένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τουῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ
ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημ-
μέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε,
ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ
ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ

ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἁθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ Β΄

Ἦχος πλ. α΄

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με, συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκος ἐν πάχνῃ, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἐκλινα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ· διεσκέδασαν τὸν νόμον σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐλέησόν με, Κύριε, Κύριε.

Ἐὰν ᾗ δεύτερος ἱερεύς·

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἰερεὺς· Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ Γ΄

Ἦχος πλ. δ΄

Καὶ ἐλέησόν με. Ἀλληλουϊά.

Ἐπίβλεψον ἐπ’ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρῖμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου. Ἀλληλουϊά.

Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλουϊά.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με. Ἀλληλουϊά.

Ἀρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου. Ἀλληλουϊά.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον
τὸν δοῦλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

*Ἐὰν ᾗ τρίτος ἱερεύς, τὴν εὐχὴν ὡς ἄνω. Ἄλλως
ἄρχονται εὐθὺς τά·*

Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορός, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ
θύραν Παραδείσου· εὗρω καὶ γὰρ τὴν ὁδὸν διὰ τῆς
μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμι·
ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

*Ἐὰν ὧσι πλείονες τῶν τριῶν ἱερεῖς, εἰς τὸ τέλος
ἐκάστου τροπαρίου ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ· Τοῦ
Κυρίου δεηθῶμεν, οἱ δὲ ἱερεῖς καθ' ἱεραρχικὴν
σειρὰν ἕκαστος ἐκ τῶν μὴ ἐκφωνησάντων· Ὅτι
σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις..., ἥτοι αἱ ἐκφωνήσεις
γίνονται κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερέων.*

*Ἐπὶ κληρικῶν ψάλλονται μετὰ τὸ πρῶτον καὶ
δύο ἄλλα Εὐλογητάρια (σελ. 80).*

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Ὁ πάλαι μέν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι
σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν
με ἐπιστρέψας, εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην· εἰς τὸ
καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος
ἀναμορφώσασθαι.

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ
στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτείρησον τὸ σὸν
πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σῇ εὐσπλαγγ-
νίᾳ· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι,
Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τὸν δοῦλόν *(τὴν δούλην)* σου, καὶ κατὰταξον αὐτὸν *(αὐτήν)* ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἀγίων, Κύριε, καὶ οἱ Δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες· τὸν κεκοιμημένον δοῦλόν *(τὴν κεκοιμημένην δούλην)* σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτοῦ *(αὐτῆς)* πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Τριαδικόν

Τὸ τριλαμπές, τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς, πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον

Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὔρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὔροιμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνὴ εὐλογημένη.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα σοι, ὁ Θεός. *(ἐκ γ')*

Κοντάκιον

ᾠχος πλ. δ΄

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ,
τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου *(τῆς δούλης)* σου,
ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος,
οὐ λύπη, οὐ στεναγμός,
ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Μετὰ ταῦτα, ἄρχονται οἱ ἱερεῖς·

Νεκρώσιμα Ἰδιόμελα

(Ἰωάννου Μοναχοῦ, τοῦ Δαμασκηνοῦ)

ᾠχος α΄

Ποία τοῦ βίου τρυφὴ διαμένει λύπης ἀμέτοχος;
Ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; Πάντα
σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα ὀνείρων ἀπατη-
λότερα· μία ῥοπή, καὶ ταῦτα πάντα θάνατος
διαδέχεται. Ἄλλ' ἐν τῷ φωτί, Χριστέ, τοῦ προσ-
ώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ὠραιότητος,
ὃν *(ἡν)* ἐξελέξω ἀνάπαυσον, ὡς φιλόνητος.

ᾠχος β΄

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται,
καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠχοῦσης
τῆς σάλπιγγος, νεκροί, ὡς ἐν συσσεισμῷ, πάντες
ἀναστήσονται πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν, Χριστέ ὁ
Θεός· τότε, Δέσποτα, ὃν *(ἡν)* μετέστησας ἐξ

ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὸ πνεῦμα τοῦ σοῦ δούλου *(τῆς σῆς δούλης)*, Χριστέ.

[Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός]

[Οἶμοι, οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! Οἶμοι, πόσα δακρύει τότε, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν! Πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ρέπουσα, ἄπρακτα καθικετεύει· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τῷ μεταστάντι *(τῇ μεταστάσει)* τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.]

Ἦχος γ΄

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ βοήσωμεν· Τὸν μεταστάντα *(τὴν μεταστᾶσαν)* ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

Ἦχος δ΄

Ὅντως φοβερώτατον, τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται ἐκ τῆς ἁρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας ὁ φυσικώτατος δεσμός, θεῖω βουλήματι ἀποτέμνεται. Διό σε ἱκετεύομεν· Τὸν μεταστάντα *(τὴν μεταστᾶσαν)* ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, Ζωοδότα Φιλάνθρωπε.

[Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός]

[Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; Ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; Ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; Ποῦ ἐστὶ τῶν οἰκετῶν ἡ πλημύρα καὶ ὁ θόρυβος; Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά. Ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ· Κύριε, τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον, τὸν μεταστάντα *(τὴν μεταστᾶσαν)* ἐξ ἡμῶν, ἀναπαύων αὐτὸν *(αὐτήν)* ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.]

Ἦχος πλ. α΄

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἰμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι καὶ εἶδον τὰ ὅστ᾽ αὐτὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστὶ, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσον, Κύριε, μετὰ Δικαίων τὸν δοῦλόν *(τὴν δούλην)* σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. β΄

Ἀρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου
 γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου
 τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν
 μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν,
 τῇ θεία σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει. Διό, Χριστέ,
 τὸν δοῦλόν *(τὴν δούλην)* σου, ἐν χώρᾳ ζώντων,
 ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἦχος βαρύς

Ἀνάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν ζωοδότα, ὃν *(ἦν)*
 μετέστησας ἀδελφὸν *(ἀδελφὴν)* ἡμῶν ἐκ τῶν
 προσκαίρων, κράζοντα *(κράζουσιν)* δόξα σοι.

[Ἔτερον ἐκτὸς Τυπικοῦ. Ἦχος ὁ αὐτός]

[Κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, πλαστοουργήσας
 κατ' ἀρχὰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν Παραδείσῳ τέ-
 θεικας, κατάρχειν σου τῶν κτισμάτων· φθόνῳ δὲ
 διαβόλου ἀπατηθεὶς, τῆς βρώσεως μετέσχε, τῶν
 ἐντολῶν σου παραβάτης γεγονώς· διὸ πάλιν εἰς
 γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη, κατεδίκασας ἐπιστρέφειν,
 Κύριε, καὶ αἰτεῖσθαι τὴν ἀνάπαυσιν.]

Ἦχος πλ. δ΄

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον,
καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα
Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον,
ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡ τοῦ θαύματος! Τί
τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς
παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ, καὶ συνεζεύχθημεν τῷ
θανάτῳ; Ὅντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται,
τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπausιν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ὁ αὐτός

Ὁ θάνατός σου, Κύριε, ἀθανασίας γέγονε
πρόξενος· εἰ μὴ γὰρ ἐν μνήματι κατετέθης, οὐκ
ἂν ὁ Παράδεισος ἠνέωκτο· διὸ τὸν μεταστάντα
(τὴν μεταστᾶσαν) ἀνάπausον ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Ὁ αὐτός

Ἀγνή Παρθένε, τοῦ Λόγου Πύλη, τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν Μήτηρ, ἱκέτευε ἐλεηθῆναι τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ (αὐτῆς).

Οἱ Μακαρισμοί

Εἰς τὸ ἐν χρήσει Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δὲν περιλαμβάνονται οἱ Μακαρισμοί. Πλὴν ἐνιαχοῦ ψάλλονται κατ' ἔθος.

Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Ἦχος πλ. β'. Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες

Ληστὴν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητί μου προαιπεργάσω· αὐτοῦ τῆς μετανοίας, ἀξιώσον κόμῃ τὸν ἀνάξιον (*τὴν ἀνάξιον*).

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται.

Ζωῆς ὁ κυριεύων καὶ τοῦ θανάτου, ἐν ταῖς ἀνύλαϊς Ἀγίων ἀνάπαυσον, ὃν (ἦν) προσελάβου ἐκ τῶν προσκαίρων, βοῶντα (βοῶσαν)· Μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ὁ τῶν ψυχῶν δεσπότης καὶ τῶν σωμάτων, οὗ ἐν τῇ χειρὶ ἡ πνοὴ ἡμῶν, τῶν θλιβομένων παραμυθία, ἀνάπαυσον ἐν χώρᾳ Δικαίων, ὃν (ἦν) μετέστησας δοῦλόν (δούλην) σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Χριστός σε ἀναπαύσοι ἐν χώρᾳ ζώντων, καὶ πύλας Παραδείσου ἀνοίξοι σοι, καὶ βασιλείας δείξοι πολίτην, καὶ ἄφεσιν σοι δώῃ, ὧν ἡμαρτες ἐν βίῳ φιλόχριστε.

Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

Ἐξέλθωμεν καὶ ἴδωμεν ἐν τοῖς τάφοις, ὅτι γυμνὰ ὅστέα ὁ ἄνθρωπος, σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία, καὶ γινώμεν τίς ὁ πλοῦτος, τὸ κάλλος, ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ εὐπρέπεια.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἀκούσωμεν τί κράζει ὁ Παντοκράτωρ. Οὐαί, οἱ ἐκζητοῦντες θεάσασθαι, τὴν φοβεράν ἡμέραν Κυρίου· αὕτη γάρ ἐστι σκότος· πυρὶ γὰρ δοκιμάσει τὰ σύμπαντα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἀνάρχῳ καὶ γεννήσει τε καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ Πνεῦμα Ἄγιον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐκ μαζῶν σου γάλα βρύεις Παρθένε; Πῶς
τρέφεις τὸν τροφέα τῆς κτίσεως; Ὡς οἶδεν ὁ
πηγάσας ὕδωρ ἐκ πέτρας, τὰς φλέβας τῶν
ὑδάτων, διψῶντι τῷ λαῷ, καθὼς γέγραπται.

Προκείμενον

ᾠχος γ'

Μακαρία ἡ ὁδός,
ἣ πορεύει σήμερον,
ὅτι ἡτοιμάσθη σοι
τόπος ἀναπαύσεως. (*γ'*)

Ἀπόστολος

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Στίχος. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός
μου.

Διάκονος· Σοφία.

Ἀναγνώστης· Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α' Ἐπιστο-
λῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα. (*Κεφ. δ' 13-17*)

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Ἀναγνώστης· Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἱερεὺς· Εἰρήνη σοι τῷ ἀναγινώσκοντι.

Λαός· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα.

[*Στίχος.* Μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.]

Τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον

Διάκονος· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα. (*Κεφ. ε' 24-30*)

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἱερεύς· Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται. Ὡςπερ γὰρ ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί. Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς

μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως. Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἅπ' ἐμαυτοῦ οὐδέν. Καθὼς ἀκούω κρίνω, καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός.

Λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν ἱερέων λέγει μεγαλοφώνως τὴν εὐχὴν·

Ἱερεύς· Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ διάβολον καταργήσας, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*) ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἁμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ (*αὐτῆς*) πραχθὲν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρω-

πος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος ἐκτὸς ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου *(τῆς κεκοιμημένης δούλης)* σου *(τουῦδε ἢ τῆσδε)*, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

+++

Εἰ δὲ τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας προΐσταται Ἀρχιερεὺς, λέγει καὶ μίαν τῶν κατωτέρω Συγχωρητικῶν Εὐχῶν. Ἐὰν μὴ, βλέπε σ. 68.

ΕΥΧΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΑΙ

εἰς πᾶσαν ἄρὰν καὶ ἀφορισμόν, εἰς τεθνεῶτα, ἀναγιγνωσκόμεναι παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως.

Εὐχή α΄

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀρχιερεύς· Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῇ σῇ ἀρρήτῳ σοφίᾳ δημιουργήσας τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ χοῦ, καὶ τοῦτον ἀναμορφώσας εἰς εἶδος καὶ κάλλος, καὶ ἐξωραΐσας, ὡς τίμιον καὶ οὐράνιον κτῆμα, εἰς δοξολογίαν καὶ εὐπρέπειαν τῆς σῆς δόξης καὶ βασιλείας, διὰ τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦτον παραγαγεῖν· τὴν ἐντολὴν δὲ παραβάντα τοῦ σοῦ προστάγματος, καὶ μεταλαμβάντα τῆς εἰκόνης καὶ μὴ φυλάξαντα· καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται, φιλανθρωπῶς κελεύσας τὴν κρᾶσιν καὶ μῖξιν ταύτην, καὶ τὸν ἄρρηκτόν σου τοῦτον δεσμόν, ὡς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῷ θείῳ βουλήματι ἀποτεμένεσθαι καὶ διαλύεσθαι· ὥστε τὴν μὲν ψυχὴν ἐκεῖσε χωρεῖν, ἔνθα καὶ τὸ εἶναι προσελάβετο, μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὸ δὲ σῶμα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναλύεσθαι· διὰ τοῦτο δεόμεθα σοῦ τοῦ ἀνάρχου Πατρός, καὶ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, καὶ τοῦ παναγίου καὶ ὁμοουσίου καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἵνα μὴ παρίδῃς τὸ σὸν πλάσμα καταποθῆναι τῇ ἀπωλείᾳ· ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα διαλυθῆναι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, τὴν δὲ ψυχὴν καταταγῆναι ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων. Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, νικησάτω σου τὸ ἄμετρον ἔλεος καὶ ἡ φιλανθρωπία ἢ ἀνείκαστος· καὶ εἴτε ὑπὸ κατάραν πατρός ἢ μητρός, εἴτε τῷ ἰδίῳ ἀναθέματι ὑπέπεσεν ὁ δοῦλός σου οὗτος (*ἡ δούλη σου αὕτη*), εἴτε τινὰ τῶν ἱερωμένων παρεπίκρανε, καὶ παρ'

αὐτοῦ δεσμὸν ἄλυτον ἐδέξατο, εἴτε ὑπὸ Ἀρχιερέως βαρυτάτῳ ἀφορισμῷ περιέπεσε, καὶ ἀμελείᾳ καὶ ῥαθυμίᾳ χρησάμενος *(χρησαμένη)* οὐκ ἔτυχε συγχωρήσεως, συγχώρησον αὐτῷ *(αὐτῇ)* δι' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ *(αὐτῆς)* εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη διάλυσον, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ *(αὐτῆς)* ἐν σκηναῖς Ἁγίων κατὰταξον. Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τοῖς ἁγίοις σου Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις τὴν ἐξουσίαν ταύτην δούς, ὥστε τῶν ἁμαρτημάτων διδόναι τὴν ἄφεσιν, καὶ εἰπών· Ὅσα ἂν δήσητε καὶ λύσητε, ἵνα ὧσι δεδεμένα καὶ λελυμένα· δι' αὐτῶν δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς, εἰ καὶ ἀναξίους, ὡσαύτως τὴν τηλικαύτην δωρεὰν φιλικανθρώπως διαβιβάσας, λῦσον τὸν κοιμηθέντα δοῦλόν *(τὴν κοιμηθεῖσαν δούλην)* σου *(τὸν ἢ τὴν δεῖνα)* τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ ἁμαρτήματος, καὶ ἔστω συγκεχωρημένος *(συγκεχωρημένη)*, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ τῷ μέλλοντι· πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ ἀειπαρθένου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων.

Λαός· Ἀμήν.

Εὐχή ἑτέρα

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀρχιερεύς· Δέσποτα πολυέλεε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὰς κλεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, καὶ τῇ σῇ χάριτι τὴν τοῦ δεσμεῖν τε καὶ λύειν τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας, μετὰ τὴν ἀγίαν σου ἐκ νεκρῶν τριήμερον ἐξανάστασιν, τοῖς σοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς καὶ ἱεροῖς Ἀποστόλοις δωρησάμενος ἐξουσίαν, ὥστε δεδεμένα εἶναι καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ὅσα δι' αὐτῶν ἐν γῇ δέδενται, καὶ λελυμένα ὡσαύτως ἐν τῷ οὐρανῷ ὅσα δι' αὐτῶν ἐν γῇ λέλυνται, διαδόχους δὲ ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀναξίους δούλους σου, τῆς αὐτῆς ταύτης παρὰ σοῦ ὑπεραγίας δωρεᾶς τε καὶ χάριτος τῇ ἀφάτῳ σου φιλανθρωπία καταξιώσας γενέσθαι, ὥστε καὶ ἡμᾶς οὕτω δεσμεῖν τε καὶ λύειν τὰ ἐν τῷ λαῷ σου συμβαίνοντα· αὐτός, πανάγαθε Βασιλεῦ, δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, συγχώρησον τῷ δούλῳ (*τῇ δούλῃ*) σου (*τῷ ἢ τῇ δεῖνι*) εἴτι ἐν τῷ παρόντι βίῳ ὡς ἄνθρωπος ἐπλημμέλησε· καὶ ἄφες αὐτῷ (*αὐτῇ*) ὅσα ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ κατὰ διάνοιαν ἥμαρτε, λύσας αὐτοῦ (*αὐτῆς*) καὶ τὸν ἐπικείμενον, μεθ' οἰωνδήποτε τρόπων, δεσμόν, ὃν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν

(αὐτὴ καθ' ἑαυτήν) ἐκ συναρπαγῆς ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἔδησεν, εἴτε ὑπὸ Ἀρχιερέως εἴτε παρ' ἄλλου τινός, φθόνῳ καὶ συνεργείᾳ τοῦ πονηροῦ, τοιοῦτον ὑπέστη ὀλίσθημα· εὐδόκησον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος, τὴν μὲν ψυχὴν αὐτοῦ (αὐτῆς) μετὰ τῶν Ἀγίων ταχθῆναι τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων, τὸ δὲ σῶμα τῇ παρὰ σοῦ δημιουργηθείσῃ φύσει δοθῆναι. Ὅτι εὐλογητὸς καὶ δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λαός· Ἀμήν.

+++

Ἀπόλυσις

Εἴτα παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἢ τοῦ πρώτου τῇ τάξει ἱερέως ἢ νεκρώσιμος Ἀπόλυσις οὕτως·

Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Διάκονος· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ') Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ἱερεὺς· Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ· τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ (τῆς) ἐξ ἡμῶν μεταστάντος (μεταστάσης) δούλου (δούλης) αὐτοῦ (τοῦδε ἢ τῆσδε) ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξει, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ Δικαίων συναριθμῆσαι, ἡμᾶς δὲ ἐλεῆσαι, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν. (γ')

(Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστος καὶ ἀείμνηστος ἀδελφὴ ἡμῶν.)

Αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία αὐτοῦ (αὐτῆς) ἡ μνήμη. (γ')

Ἱερεὺς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λαός· Ἀμήν.

Εἰς τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Μητροπόλεις εἴθισται εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἵνα ἐκφωνῇται ὑπὸ τοῦ ἱερέως σύντομος ἐπικήδειος λόγος.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν γίνεται ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς τοῦ λειψάνου, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια·

ᾠχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν, δῶμεν ἀδελφοὶ τῷ θανόντι *(τῇ θανούσῃ)*, εὐχαριστοῦντες Θεῷ· οὗτος *(αὕτη)* γὰρ ἐξέλιπε τῆς συγγενείας αὐτοῦ *(αὐτῆς)*, καὶ πρὸς τάφον ἐπείγεται, οὐκ ἔτι φροντίζων *(φροντίζουσα)*, τὰ τῆς ματαιότητος, καὶ πολυμόχθου σαρκός. Ποῦ νῦν συγγενεῖς τε καὶ φίλοι; Ἄρτι χωριζόμεθα, ὄνπερ *(ἦνπερ)* ἀναπαῦσαι Κύριος εὐξώμεθα.

ᾠχος ὁ αὐτός

Ποῖος χωρισμός, ὦ ἀδελφοί, ποῖος κοπετός, ποῖος θρῆνος, ἐν τῇ παρούσῃ ῥοπῇ! Δεῦτε οὖν ἀσπάσασθε τὸν *(τήν)* πρὸ μικροῦ μεθ' ἡμῶν· παραδίδεται τάφῳ γάρ, καλύπτεται λίθῳ, σκότει κατοικίζεται, νεκροῖς συνθάπτεται· πάντες συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ἄρτι χωριζόμεθα, ὄνπερ *(ἦνπερ)* ἀναπαῦσαι Κύριος εὐξώμεθα.

Θεοτοκίον

Σῶζε τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, Μήτηρ τοῦ ἀδύτου Ἑλίου, Θεογεννήτρια· αἶτησαι πρεσβείαις σου τὸν Ὑπεράγαθον ἀναπαῦσαι, δεόμεθα, τὸν νῦν μεταστάντα (*τὴν νῦν μεταστᾶσαν*), ἔνθα ἀναπαύονται αἱ τῶν Δικαίων ψυχαί· θείων ἀγαθῶν κληρονόμον, δεῖξον ἐν αὐλαῖς τῶν Δικαίων, εἰς μνημόσυνον, Πανάμωμε, αἰώνιον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος πλ. β'

Ὁρῶντές με ἄφωνον καὶ ἄπνουν προκείμενον (*προκειμένην*), κλαύσατε πάντες ἐπ' ἐμοί, ἀδελφοὶ καὶ φίλοι, συγγενεῖς καὶ γνωστοί· τὴν γὰρ χθὲς ἡμέραν μεθ' ὑμῶν ἐλάλουν, καὶ ἄφνω ἐπῆλθέ μοι ἡ φοβερὰ ὥρα τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ δεῦτε πάντες οἱ ποθούμενοί με, καὶ ἀσπάσασθέ με τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν· οὐκ ἔτι γὰρ μεθ' ὑμῶν πορεύσομαι, ἢ συλλαλήσω τοῦ λοιποῦ· εἰς κριτὴν γὰρ ἀπέρχομαι, ἔνθα προσωποληψία οὐκ ἔστι· δοῦλος γὰρ καὶ δεσπότης ὁμοῦ παρίστανται, βασιλεὺς καὶ στρατιώτης, πλούσιος καὶ πένης, ἐν ἀξιώματι ἴσῳ· ἕκαστος γὰρ ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων ἢ δοξασθήσεται ἢ αἰσχυνηθήσεται. Ἀλλ' αἰτῶ πάντας καὶ δυσωπῶ, ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἐμοῦ προσεύχεσθαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἵνα μὴ καταταγῶ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, εἰς τὸν

τόπον τῆς βασάνου, ἀλλ' ἵνα με κατατάξῃ, ὅπου
τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός

Πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, Χριστέ, καὶ τῶν
Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱερα-
ρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
τὸν κοιμηθέντα δοῦλόν *(τὴν κοιμηθεῖσαν δού-
λην)* σου ἀνάπαυσον.

*Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀσπασμοῦ ἄραντες τὸ
λείψανον, ἀπερχόμεθα εἰς τὸν τάφον ψάλλοντες
τό·*

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐπὶ τοῦ Τάφου

Καὶ ἐν τῷ κατατεθεῖναι τὸν νεκρὸν ἐν τῷ μνημείῳ, ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ «Νεκρώσιμον Τρισάγιον», ὡς ἐν τῷ οἴκῳ (βλέπε σελ. 4-12).

Μετὰ ταῦτα καταβιβάζεται ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ, ὁπότε ὁ ἱερεὺς ραντίζει αὐτὸν σταυροειδῶς διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας λέγων·

Ἱερεὺς· Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Εἴτα ἄρας χοῦν διὰ τοῦ πτύου, ρίπτει αὐτὸν σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ λέγων·

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ. Γῆ εἴ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.

Ἀπόλυσις

Ὡς ἐν τῷ οἴκῳ (σελ. 12).

Ἐπὶ Κληρικῶν

Ἡ συνήθης Νεκρώσιμος Ἀκολουθία ψάλλεται, μετὰ ὀλίγων μόνον προσθηκῶν καὶ ἀλλαγῶν, ὡς ἀκολουθῶς·

Ἐπὶ κληρικῶν εἴθισται, ὅπως εἰς μὲν τὰ «Εὐλογητάρια» (σελ. 30) ψάλλονται μετὰ τὸ πρῶτον καὶ τὰ δύο ταῦτα·

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὸν Ἀμνόν, τοῦ Θεοῦ κηρύξαντες, καὶ σφαγιασθέντες ὥσπερ ἄρνες, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω ἅγιοι, καὶ ἄϊδιον μετατεθέντες, τοῦτον ἐκτενῶς, Μάρτυρες, αἰτήσασθε, ὀφλημάτων λύσιν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὴν ὁδόν, τὴν στενὴν βαδίσαντες, τεθλιμμένην πάντες οἱ ἐν βίῳ· οἱ τὸν Σταυρόν, ὡς ζυγὸν ἀράμενοι, καὶ ἐμοὶ ἀκολουθήσαντες ἐν πίστει, δεῦτε ἀπολαύετε, ἃ ἡτοίμασα ὑμῖν βραβεῖα, καὶ στέφη τὰ οὐράνια.

Ἡ δὲ Μνημόνευσις γίνεται οὕτω·

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ (**τοῦ δεῖνος**) ἱερέως, ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ἐν τέλει δὲ μετὰ τὴν Εὐχὴν Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων (σ. 60), λέγεται καὶ ἡ ἀκόλουθος ἐξόδιος Εὐχή·

Εὐχή εἰς Κεκοιμημένον Ἱερέα

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀρχιερεύς· Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι σοῦ μόνον τὸ ζῆν ἀθάνατον, καὶ ἡ δόξα ἀκατάληπτος, καὶ τὸ ἔλεος ἀμέτρητον, καὶ ἡ φιλανθρωπία ἄφατος, καὶ ἡ βασιλεία ἀδιάδοχος, καὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία παρὰ σοί, Κύριε· πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις τὸ κοινὸν τοῦ βίου ἔταξας χρέος, τοῦ ὅρου πληρωθέντος. Διό σε ἱκετεύομεν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν· Τὸν δοῦλόν σου (*τὸν δεῖνα*) ἱερέα, ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν ἡμῶν γενόμενον, τὸν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κοιμηθέντα, ἐν κόλποις Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἀνάπαυσον· καὶ ὥσπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σου λειτουργὸν αὐτὸν κατέστησας, οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐρανίῳ σου θυσιαστηρίῳ ἀνάδειξον, Κύριε· ἐπὶ ἀνθρώπων πνευματικῇ ἀξίᾳ κατακοσμήσας, ἐπὶ Ἀγγέλων τῇ σῇ δόξῃ ἀκατάκριτον πρόσδεξαι· αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐδόξασας, αὐτὸς δὲ καὶ τὴν ἔξοδον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν

Ἄγιον σου ποίησον, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων συναρίθμησον. Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου σου (τοῦδε) ἱερέως, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΕΝ Τῇ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜῳ ΕΒΔΟΜΑΔΙ

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐὰν γένηταί τινα ἀδελφὸν ἐκδημῆσαι πρὸς Κύριον ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐβδομάδι τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνειθισμένην Ἀκολουθίαν τῶν κεκοιμημένων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον Ἀκολουθίαν.

Ἡ αὐτὴ Ἀκολουθία τελεῖται καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἀγίου Πάσχα. Καθ' ὅλην δὲ τὴν μέχρι ταύτης χρονικὴν περίοδον ψάλλεται ἡ συνήθης Νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἀντικαθισταμένου τοῦ Ἁγίου ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη. Μέχρι τοῦ ναοῦ ψάλλομεν ἐπίσης τὸ Χριστὸς ἀνέστη. Ἀντὶ δὲ Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν ψάλλομεν τὸ Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ αὐτὸ ψάλλομεν καὶ μέχρι τοῦ τάφου.

Ἐν τῷ Οἴκῳ

Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. (γ')

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ διάβολον καταργήσας, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*) ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὁδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἁμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ (*αὐτῆς*)πραχθὲν ἐν

λόγω ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος ἐκτὸς ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου *(τῆς κεκοιμημένης δούλης)* σου *(τοῦδε ἢ τῆσδε)*, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

Ἱερεύς· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Διάκονος· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. *(γ')* Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ἰερεὺς· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ (*τῆς*) ἐξ ἡμῶν μεταστάντος (*μεταστάσης*) δούλου (*δούλης*) αὐτοῦ, ἐν σκηναῖς δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ δικαίων συναριθμήσαι, ἡμᾶς δὲ ἐλεῆσαι, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφεῖ ἡμῶν. (*γ'*)

(*Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστος καὶ ἀείμνηστος ἀδελφὴ ἡμῶν.*)

Αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἡ μνήμη. (*γ'*)

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χάρισάμενος. (*γ'*)

Καθ' ὁδὸν μέχρι τοῦ ναοῦ οἱ ψάλλται ψάλλουσιν ἀργῶς τό· Χριστὸς ἀνέστη.

Ἐν τῷ Ναῷ

Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Ἱερεύς· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. (*ᾠαξ*)

Λαός· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. (*δίς*)

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Καταβασίαι τοῦ Πάσχα

Ὠδὴ α΄. ᾠδὴ α΄

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ᾄδοντας.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζοὴν χαρισάμενος. (γ')

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἐὰν ᾗ δεύτερος ἱερεύς·

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὅτι σὺ εἰ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (τῆς κεκοιμημένης δούλης) σου (τοῦδε ἢ τῆσδε), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,

σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Ἰδὲ γ'. Ἦχος ὁ αὐτός

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Χριστὸς ἀνέστη... *(τρίς)*
Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Ἐὰν ὧσι πλείονες ἱερεῖς, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ᾠδῆς ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν, οἱ δὲ ἱερεῖς καθ' ἱεραρχικὴν σειρὰν ἕκαστος ἐκ τῶν μὴ ἐκφωνησάντων· Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις..., ἥτοι αἱ ἐκφωνήσεις γίνονται κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερέων.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ αὐτός

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ,
στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασσφόρον Ἄγ-
γελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία
τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Χριστὸς ἀνέστη... *(τρίς)*

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

ᾠδὴ ε΄. Ὁ αὐτός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν
ῥυμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν
ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνα-
τέλλοντα.

Χριστὸς ἀνέστη... *(τρίς)*

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

ᾠδὴ ς΄. Ὁ αὐτός

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπε-
δημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους
Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Χριστὸς ἀνέστη... *(τρίς)*

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Ὡδὴ ζ'. Ὁ αὐτός

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Χριστὸς ἀνέστη... *(τρίς)*

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Ὡδὴ η'. Ὁ αὐτός

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτή, καὶ πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χριστὸς ἀνέστη... *(τρίς)*

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Ὡδὴ θ'. Ἦχος ὁ αὐτός

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, τῇ κεχαριτωμένῃ, ἀγνῇ Παρθένῃ, χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ, χαῖρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Χριστὸς ἀνέστη... (τρίς)
Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς...

Ἐξαποστειλάριον

Ἦχος β΄. Αὐτόμελον

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξάνεστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς· καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον. (δίς)

Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Ἀπόστολος

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Στίχος. ...

Διάκονος· Σοφία.

Ἀναγνώστης· ... τὸ ἀνάγνωσμα.

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Αναγνώστης· ...

Ἱερεύς· Εἰρήνη σοι τῷ ἀναγινώσκοντι.

Λαός· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα.

Τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον

Διάκονος· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ ... ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἱερεύς· ...

Λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὡτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν ἱερέων λέγει
μεγαλοφώνως τὴν εὐχήν·

Ἱερεύς· Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης
σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ
διάβολον καταργήσας, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου
δωρησάμενος· αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον τὴν
ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου *(τῆς κεκοιμη-*
μένης δούλης) σου *(τοῦδε ἢ τῆσδε)* ἐν τόπῳ
φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως,
ἐνθα ἀπέδρα ὁδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν
ἀμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ *(αὐτῆς)* πραχθὲν ἐν
λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρω-
πος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἀμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος
ἐκτὸς ἀμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου,
δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου
ἀλήθεια.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις
τοῦ κεκοιμημένου δούλου *(τῆς κεκοιμημένης*
δούλης) σου *(τοῦδε ἢ τῆσδε)*, Χριστὲ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ
ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Εἰ δὲ προΐσταται Ἀρχιερεὺς καὶ μία τῶν Συγχωρητικῶν Εὐχῶν Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν... ἡ Δέσποτα πολυέλεε... (σελ. 60).

Ἀπόλυσις

Ἱερεὺς· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Διάκονος· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ') Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ἱερεὺς· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ (τῆς) ἐξ ἡμῶν μεταστάντος (μεταστάσης) δούλου (δούλης) αὐτοῦ, ἐν σκηναῖς δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ δικαίων συναριθμήσαι, ἡμᾶς δὲ ἐλεήσει, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν. (γ')

(Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστος καὶ ἀείμνηστος ἀδελφὴ ἡμῶν.)

Αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία αὐτοῦ (αὐτῆς) ἡ μνήμη. (γ')

Ἱερεύς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λαός· Ἀμήν.

Εἰς τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Μητροπόλεις εἴθισται εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἵνα ἐκφωνῇται ὑπὸ τοῦ ἱερέως σύντομος ἐπικήδειος λόγος.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν γίνεται ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς τοῦ λειψάνου. Ἀντὶ τοῦ Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν, ψάλλομεν τὸ ἐξῆς·

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἦχος πλ. α΄

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει· καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπω-
μεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρή-
σωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοή-
σωμεν·

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον
πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρι-
σάμενος.

Ἦχος πλ. α΄ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν
χαρισάμενος.

Ἦχος πλ. α΄ Ἐκ τοῦ ναοῦ μέχρι τοῦ τάφου ψάλλεται τὸ
Ἀναστάσεως ἡμέρα...

Ἐπὶ τοῦ Τάφου

Καὶ ἐν τῷ κατατεθεῖναι τὸν νεκρὸν ἐν τῷ μνημείῳ, ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ «Νεκρώσιμον Τρισάγιον», ὡς ἐν τῷ οἴκῳ (βλέπε σελ. 4-12).

Μετὰ ταῦτα καταβιβάζεται ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ, ὁπότε ὁ ἱερεὺς ῥαντίζει αὐτὸν σταυροειδῶς διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας λέγων·

Ἱερεὺς· Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Εἴτα ἄρας χοῦν διὰ τοῦ πτύου, ῥίπτει αὐτὸν σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ λέγων·

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ. Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.

Ἀπόλυσις

Ὡς ἐν τῷ οἴκῳ (σελ. 94).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΕΙΣ ΝΗΠΙΑ

Νήπιον λέγεται ὁ παῖς, ὁ ἔχων ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ ἐβδόμου ἔτους συμπεριλαμβανομένου. Εἰς περίπτωσιν βρέφους μικρότερον τοῦ ἑνὸς ἔτους, ἡ Μνημόνευσις συντομεύεται, ὡς κάτωθι.

Ἐν τῷ Οἴκῳ

Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Τροπάρια

Ἦχος δ΄

Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τὴν
ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου, Σῶτερ,
ἀνάπαυσον, φυλάττων αὐτὴν εἰς τὴν μακαρίαν
ζωὴν τὴν παρὰ σοί, φιλόανθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες οἱ
Ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὴν
ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου, ὅτι μόνος
ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταβάς εἰς Ἄδην, καὶ τὰς
ὀδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων· αὐτὸς καὶ τὴν
ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου, Σῶτερ,
ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἄχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν
ἀφράστως κυήσασα, πρέσβευε τοῦ ἐλεηθῆναι
τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης) σου.

Ἐπὶ βρεφῶν μὲν δὲν γίνεται Μνημόνευσις,
μόνον·

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὁ φυλάσσων τὰ νήπια, Κύριε..., Ὅτι σοῦ
μόνου ἐστὶν... (*ὡς κάτωθι, σελ. 134*).

Λαός· Ἀμήν.

Ἐπὶ μεγαλυτέρας δὲ ἡλικίας·

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα
ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέ-
ησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε,
ἐλέησον.

Διάκονος· Ἦτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς
ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμη-
μένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ

ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημ-
μέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε,
ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ
ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ
ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ
Χριστῷ τῷ ἁθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν
αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὁ φυλάσσων τὰ νήπια, Κύριε, ἐν τῷ
παρόντι βίῳ, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, διὰ τὸ τῆς γνώ-
μης ἀπλοῦν καὶ ἀνεύθυνον, τοὺς Ἀβραμιαίους
κόλπους ἀποπληρῶν καὶ φωτοειδέσι τόποις
κατασκηνῶν, ἐν οἷς αὐλίζεται τῶν δικαίων τὰ
πνεύματα, πρόσδεξαι ἐν εἰρήνῃ καὶ τοῦ δούλου
(*τῆς δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*) τὴν ψυχὴν·
αὐτὸς γὰρ εἶπας, τῶν τοιούτων εἶναι τὴν
βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὅτι σοῦ μόνου ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν,
καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ
σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ
ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

Ἱερεύς· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα
σοι.

Διάκονος· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ
Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ') Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ἱερεύς· Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν
ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ
νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς
πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἀγίας αὐτοῦ Μητ-
ρός· τῶν ἀγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀπο-
στόλων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων
ἡμῶν· τῶν ἀγίων καὶ ἐνδόξων Προπατόρων
Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ· τοῦ ἁγίου καὶ δικαί-

ου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραημέρου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ *(τῆς)* ἐξ ἡμῶν μεταστάντος *(μεταστάσης)* δούλου *(δούλης)* αὐτοῦ *(τοῦδε ἢ τῆσδε)* ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ Δικαίων συναριθμήσαι, ἡμᾶς δὲ ἐλεήσαι, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἱερεὺς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λαός· Ἀμήν.

Καθ' ὁδὸν μέχρι τοῦ ναοῦ ψάλλεται ἀργῶς τὸ Ἅγιος ὁ Θεός...

Ἐν τῷ Ναῷ

Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς οἱ Χοροὶ ἄρχονται ψάλλοντες ἐναλλάξ ἐκ τοῦ ριῆ' (118) Ψαλμοῦ.

ΣΤΑΣΙΣ Α΄

Ἦχος πλ. β΄

Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Ἀλληλούϊα. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδασόν με τὰ δικαιώματά σου. Ἀλληλούϊα.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούϊα.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούϊα.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούϊα.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλούϊα.

Μέτοχος ἐγὼ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε,
καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου. Ἀλλη-
λούϊα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα.

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα
ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέ-
ησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε,
ἐλέησον.

Διάκονος· Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς
ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμη-
μένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τουῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ
ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημ-
μέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε,
ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ
ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ

ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἁθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ Β΄

Ἦχος πλ. α΄

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με, συνέτισόν με, καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκος ἐν πάχνῃ, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἐκλινὰ τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ· διεσκέδασαν τὸν νόμον σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐλέησόν με, Κύριε, Κύριε.

Ἐὰν ᾗ δεύτερος ἱερεύς·

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἰερεύς· Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) σου (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ Γ΄

Ἦχος πλ. δ΄

Καὶ ἐλέησόν με. Ἀλληλουῖα.

Ἐπίβλεψον ἐπ’ ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρῖμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου. Ἀλληλουῖα.

Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλουῖα.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με. Ἀλληλουῖα.

Ἀρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδιά μου. Ἀλληλουῖα.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον
τὸν δοῦλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

*Ἐὰν ᾗ τρίτος ἱερεύς, τὴν εὐχὴν ὡς ἄνω. Ἄλλως
ἄρχονται εὐθὺς τά·*

Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγίων ὁ χορός, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ
θύραν Παραδείσου· εὔρω καὶ γὰρ τὴν ὁδὸν διὰ τῆς
μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμι·
ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

*Ἐὰν ὧσι πλείονες τῶν τριῶν ἱερεῖς, εἰς τὸ τέλος
ἐκάστου τροπαρίου ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ· Τοῦ
Κυρίου δεηθῶμεν, οἱ δὲ ἱερεῖς καθ' ἱεραρχικὴν
σειρὰν ἕκαστος ἐκ τῶν μὴ ἐκφωνησάντων· Ὅτι
σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις..., ἥτοι αἱ ἐκφωνήσεις γί-
νονται κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερέων.*

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ὁ πάλαι μέν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας, εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην· εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτείρησον τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σῇ εὐσπλαγχνίᾳ· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Στίχος. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τὸν δοῦλόν *(τὴν δούλην)* σου, καὶ κατάταξον αὐτὸν *(αὐτήν)* ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ Δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες· τὸν κεκοιμημένον δοῦλόν *(τὴν κεκοιμημένην δούλην)* σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτοῦ *(αὐτῆς)* πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τριαδικόν

Τὸ τριλαμπές, τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς
ὕμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄν-
αρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα·
φώτισον ἡμᾶς, πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ
αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Θεοτοκίον

Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς
πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων
εὗρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὗρομεν Παρά-
δεισον, Θεοτόκε, ἀγνὴ εὐλογημένη.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα σοι, ὁ
Θεός. (*ἐκ γ'*)

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ,
τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (*τῆς δούλης*) σου,
ἐνθά οὐκ ἔστι πόνος,
οὐ λύπη, οὐ στεναγμός,
ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Τὰ κατ' ἤχον Ἰδιόμελα παραλείπονται, καὶ
εὐθύς·

Προκείμενον
Ἦχος γ'

Μακαρία ἡ ὁδός,
ἣ πορεύει σήμερον,
ὅτι ἡτοιμάσθη σοι
τόπος ἀναπαύσεως. (γ')

Ἀπόστολος

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Στίχος. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός
μου.

Διάκονος· Σοφία.

Ἀναγνώστης· Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύ-
λου τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 5' 9-11)

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Ἀναγνώστης· Ἀδελφοί, Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ
νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ
οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἁμαρτίᾳ,
ἀπέθανεν ἐφ' ἅπαξ, ὃ δὲ ζῆν, ζῆν τῷ Θεῷ. Οὕτω

καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι
τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ
τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἱερεὺς· Εἰρήνη σοι τῷ ἀναγινώσκοντι.

Λαός· Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

[*Στίχος*. Μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου,
Κύριε.]

Τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον

Διάκονος· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου
Εὐαγγελίου.

Ἱερεὺς· Εἰρήνη πᾶσι.

Λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ἱερεὺς· Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἁγίου Εὐαγγελίου
τὸ Ἀνάγνωσμα. (*Κεφ. ιη´ 15-17, 26-27*)

Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἱερεὺς· Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω προσέφερον τῷ Ἰησοῦ τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἅπτηται· καὶ ἰδόντες οἱ Μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν.

Λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἐπὶ βρεφῶν μὲν δὲν γίνεται Μνημόνευσις, μόνον·

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεὺς· Ὁ φυλάσσων τὰ νήπια, Κύριε... Ὅτι σοῦ μόνου ἐστίν... (*ὡς κάτωθι, σελ. 164*).

Λαός· Ἀμήν.

Ἐπὶ μεγαλυτέρας δὲ ἡλικίας·

Αἱ Δεήσεις

Διάκονος· Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου (*τῆς κεκοιμημένης δούλης*) τοῦ Θεοῦ (*τοῦδε ἢ τῆσδε*), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ (*αὐτῇ*) πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος· Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ (*αὐτῆς*) ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Εὐχή

Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Λαός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἱερεύς· Ὁ φυλάσσων τὰ νήπια, Κύριε, ἐν τῷ παρόντι βίω, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀπλοῦν καὶ ἀνεύθυνον, τοὺς Ἀβραμιαίους κόλπους ἀποπληρῶν καὶ φωτοειδέσι τόποις κατασκηνῶν, ἐν οἷς αὐλίζεται τῶν δικαίων τὰ πνεύματα, πρόσδεξαι ἐν εἰρήνῃ καὶ τοῦ δούλου *(τῆς δούλης)* σου *(τοῦδε ἢ τῆσδε)* τὴν ψυχὴν· αὐτὸς γὰρ εἶπας, τῶν τοιούτων εἶναι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὅτι σοῦ μόνου ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός· Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

Ἱερεύς· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Διάκονος· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ') Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ἱερεύς· Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραήμερου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὴν ψυχὴν τοῦ (τῆς) ἐξ ἡμῶν μεταστάντος (μεταστάσης) δούλου (δούλης) αὐτοῦ (τοῦδε ἢ τῆσδε) ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύσαι, καὶ μετὰ Δικαίων συναριθμῆσαι, ἡμᾶς δὲ ἐλεῆσαι, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἱερεύς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λαός· Ἀμήν.

Εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῶν νηπίων ψάλλονται τὰ ἀκόλουθα προσόμοια ἀντὶ τοῦ Δεῦτε τελευταῖον...

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡ τίς μὴ θρηνήσῃ, τέκνον μου, τὴν ἐκ τοῦ βίου ἡμῶν πενθηράν σου μετάστασιν; Ὅτι βρέφος ἄωρον, ἐκ μητρικῶν ἀγκαλῶν νῦν, ὥσπερ στρουθίον τάχος ἐπέτασας, καὶ πρὸς τὸν Κτίστην πάντων κατέφυγες; Ὡ τέκνον, τίς ποτε, μὴ θρηνήσῃ βλέπων σου τὸ ἐμφανὲς πρόσωπον εὐμάραντον, τὸ πρὶν ὡς ῥόδον τερπνόν;

Ὡ τίς μὴ στενάξῃ, τέκνον μου, καὶ μὴ βοήσῃ κλαυθμῷ, τὴν πολλήν σου εὐπρέπειαν, καὶ τὴν ὠραιότητα, τῆς ἀγνῆς πολιτείας σου; Ὡσπερ γὰρ ναῦς τις, ἵχνος οὐκ ἔχουσα, οὕτως ὑπέδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου ταχύ. Δεῦτε οἱ φίλοι μου, συγγενεῖς καὶ γείτονες ἅμα ἐμοί, τοῦτο ἀσπασώμεθα, τάφῳ ἐκπέμποντες.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀσπασμοῦ ἄραντες τὸ λείψανον, ἀπερχόμεθα εἰς τὸν τάφον ψάλλοντες τό·

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐπὶ τοῦ Τάφου

Καὶ ἐν τῷ κατατεθεῖναι τὸν νεκρὸν ἐν τῷ μνημείῳ, ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ «Νεκρώσιμον Τρισάγιον», ὡς ἐν τῷ οἴκῳ (βλέπε σελ. 126-36).

Μετὰ ταῦτα καταβιβάζεται ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ, ὁπότε ὁ ἱερεὺς ῥαντίζει αὐτὸν σταυροειδῶς διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς κανδήλας λέγων·

Ἱερεὺς· Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Εἴτα ἄρας χοῦν διὰ τοῦ πτύου, ῥίπτει αὐτὸν σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ λέγων·

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ. Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.

Ἀπόλυσις

Ὡς ἐν τῷ οἴκῳ (σελ. 136).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΕΙΣ ΝΗΠΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

*Αὕτη εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν ἐν σελ. 88-124
ἐκτεθεῖσαν, παραλειπομένης τῆς εὐχῆς Ὁ Θεὸς
τῶν πνευμάτων, καὶ ἀντὶ ταύτης λεγομένης τῆς
εὐχῆς Ὁ φυλάσσω τὰ νήπια, Κύριε (σελ. 164).
Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον καὶ ἐν τῇ περι-
πτώσει ταύτῃ λέγονται τῶν Νηπίων (σελ. 156-
60).*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΕΙΣ ΤΑΦΗΝ ΑΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΝΗΠΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ εὐλογητὸν καὶ ἀρξαμένης τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, ψάλλεται ὁ τρισάγιος ὕμνος μέχρι τοῦ ναοῦ ἢ τοῦ τάφου. Ἐκεῖ ἀρχομεθα τοῦ ριῆ' ψαλμοῦ Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ... (σ. 140), ἄνευ αἰτήσεων καὶ ἐκφωνήσεων. Ἀκολουθῶς λέγονται τὰ τροπάρια Μετὰ πνευμάτων... (σ. 130) καὶ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον ἐκ τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας εἰς Νήπια (σ. 156-60). Καὶ ἐπισυνάπτεται ἡ εὐχή Ὁ φυλάσσων τὰ νήπια... (σ. 164), ὡς καὶ ἡ κάτωθι εὐχή·

Εὐχή εἰς Πενθοῦντας

Κύριε, Κύριε, ἡ τῶν θλιβομένων παραμυθία καὶ τῶν πενθούντων παράκλησις καὶ πάντων τῶν ἐν ὀλιγοψυχίᾳ ἀντίληψις ὑπάρχων, τοὺς τῷ πένθει τοῦ κοιμηθέντος *(τῆς κοιμηθείσης)* συνεχόμενους τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ παραμύθησαι· πᾶν ἄλγος ἐγκείμενον εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν θεράπευσον καὶ τὸν δοῦλόν σου τόνδε *(τὴν δούλην σου τήνδε)*, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως κεκοιμημένον *(κεκοιμημένην)*, ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσον.

Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν σῶν δούλων καὶ σοὶ
τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Νεκρώσιμος ἀπόλυσις (σ. 164-6).

*Κατατεθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ ἐν τῷ τάφῳ ὁ
ἱερεὺς ἐπιρρίπτει γῆν ἐπιλέγων μόνον·*

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ
οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.
Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΑΦΗΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΥΠΟ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου 1869, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1621/343 ἀπὸ 15 Μαρτίου 1891 ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπιτρέπεται εἰς Ὁρθοδόξους ἱερεῖς νὰ κηδεύσωσιν ἑτεροδόξους Χριστιανούς, ὅταν δὲν ὑπάρχωσιν ἐκεῖ ἱερεῖς τῆς ἰδίας αὐτῶν ὁμολογίας καὶ κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον.

«Κατὰ πρῶτον ὁ ἱερεὺς ποιεῖ Εὐλόγητόν, εἴτα δὲ ἀρξαμένης τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, ψάλλεται ὁ Τρισάγιος ὕμνος μέχρι τοῦ ναοῦ, ἢ τοῦ τάφου. Ἐκεῖ δὲ ψάλλεται ὁ ριη΄ ψαλμός, Ἄωμοι ἐν ὁδῷ... ἐκ τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας (σελ. 18-28), χωρὶς αἰτήσεων καὶ ἐκφωνήσεων, μετὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελίου (σελ. 50-6)· εἴτα δὲ γίνεται ἡ συνήθης μικρὰ ἀπόλυσις (σελ. 14)· κατατεθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ ἐν τῷ τάφῳ, ὁ ἱερεὺς ἐπιρρίπτει γῆν, ἐπιλέγων· Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς... (σελ. 78).»